

גמרא

מוכיחה הגמרא: שמע מינה מדברי המשנה, דיש זיקה.

והיינו, שהזיקה בין היבם ליבמתו היא מצב [או קנין] של אישות. ומכח מצב האישות שביניהם גזרו חכמים איסורי קירבה על קרובות היבמה. ובכלל הקרובות האסורות נכללת "אחות זקוקתו".

ונחלקו בדבר לעיל [יו ב] רב הונא ורב יהודה אם החשיבו את הזיקה בין היבמה ליבמתו שתהיה אחות זקוקתו כאחות אשתו, מדרבנן.

דאי אין זיקה, אם תאמר שאין מצב של אישות בין היבם ליבמתו, ולא היה מקום לחכמים לאסור את קרובות היבמה על היבם, תיקשי:

מכדי, הרי הני שתי אחיות אלו, מתרי בתי קאתיין, ועל כל אחת יש מצוות יבום בפני עצמה, ואם אין איסור באחות זקוקה — האי אח אחד לייבם חדא מהיבמות, והאי אח השני לייבם חדא השניה.

[אך אח אחד לא יכול ליבם את שתיהן, כי הן שתי אחיות].

ודוחה הגמרא: לעולם אימא לך אין זיקה, אין מצב של אישות בין היבם ליבמתו, ואין איסור של קרובות של אחות זקוקה.

ומה שאמר התנא שאסור ליבם את שתיהן הוא משום דקסבר: אסור לבטל מצות יבמין.

אסור לגרום שיפקע דין יבום וחליצה בכלל מאחת היבמות.

ולכן יש לחשוש כאן, דלמא ארמייבם אחד מאחים, מיית אידך, וקמבטל מצות יבמין.

שאם אח אחד ייבם את אחת האחיות, הרי הוא שוב לא יכול ליבם את האחיות שניה, שהרי היא אחות אשתו. ואף לחלוץ לה הוא אינו צריך [ואינו יכול], כי בשעה שהוא מייבם את אחותה, היא נאסרת עליו באיסור ערוה של אחות אשה. ורק אחיו יכול לייבם או לחלוץ לשניה.

ושמא ימות אחיו, ונמצא שתצא האחיות השניה ללא יבום וללא חליצה, ותבטל מצות יבמים. ולכן תיקנו חכמים, שתצאן שתיהן בחליצה, כך שגם אם ימות אחד האחים, יכול האח החולץ לחזור ולחלוץ לשניה.

ומקשינן: אי הכי, שהטעם שחולצים לשתיהן הוא משום האיסור לבטל מצוות יבמין -

תלתא נמי?

למה העמידה המשנה את הדין בארבעה אחין? והרי גם בשלושה אחים הדין כן, שאם מתו שנים, והשאירו שתי יבמות אחיות, אפשר להשמיע את החידוש שאסור לאח השלישי, שנתר יחידי, לייבם אף אחת מהאחיות, כדי שלא יאסור על עצמו את אחותה ביבום, כדי שלא תבטל מצות יבמים.

אך אם נאמר שטעם המשנה הוא משום יש זיקה, שפיר נקטה המשנה ארבעה אחים.

כי אילו היתה המשנה מעמידה בשלושה אחים, היינו אומרים שרק אם שתי האחיות נופלות לפני אח אחד ושתיהן זקוקות לו, אז נאסרת כל אחת מהשתיים משום אחות